„siist maast, kon minna olli sündinu ja kosſinu, wäljalätſt,
„ja es olle weel middagi ilman nännu. Nüüd olle minna
„ümbre se ma-ilma ärrareisinu. Jsand om awwitanu, ja
„minna tulle nüüd jälle taggasi ommale male. Oh, et se,
„mes minna olle opnu ja nännu, ka seſinnatse ma rahwast
„saas oppetada ja targas tetta, et nemma tunnes Jummalat
„orjata ja ousaste ilman ellada!“ —

Kui reisja sedda olli könneinu, sis puhhas temma rasse-
daste, ja weesi olli jälleke silmin. Ent tallopoig jäi kuuldma
ja immetellema, kuis temma ni olli üttelnu. et temma siist
maast olli wälja lännu, ja ma-ilma ümbre reisnü. Wimate
küsse töine temmast, mes ammeti-mees temma olnes, et
temma ni lajalt ümbrereisnu?

Ent se noor mees kaie terrawalt temma silmi sisse,
nink üttel: „Perremees, sõbber! Saisav kirjan, et omma
„mitmasuggutse ande, ent üts waim. Mes nõwwat sinna
„minno ammetist. Minna elli ka omman saisussen rahho-
„likult ommal maal, ni kui ne Jüngre Kenetsareti jerwe
„weren, enne kui Danisteggia neide mannu tulli. — Ka
„minno mannu tulli temma sis läbbi waimo ärratamise ja
„höik söame sisse, ni kui temma sääl neide kallo püüdjide
„wasta höik: tulle, minna tahha sinno innemise päüdjas
„tetta! — Nink minna jätti mahha kik, mes mul olli, ja
„lätsi wälja, ülle ma ja merre, armo oppust kulutama kigele
„ma-ilmale, ja pagganid ristma Jsa, Poja nink Pühha-
„Waimo nimmel.“ —

Olliwa nüüd ka latse istu üllesajanu ja kuuldma jänu,
kuis könnelti; ja wäike Jaan, üts hä terraw poiskenne, olli
jo tuhkhawwa mannu ärratulnu, ja essa tade hendä mahha-
litsnu kuuldma. — Ent tallopoig nakkas nüüd reisjast
noudma, paljo sedda maad wois olla, mes temma läbbi olli
reisnu, wai kas temma õige ma-ilma otsa mannu ärra olli lännu,
ja mes sääl kül piddi ollema, kon ma-ilma ots kätte tullep?

Sis nakkas se armo-oppusse kulutaja nida sest ilmast
ja temma säädmissest selletama: „Armas perremees, ilma
„otsa tiep ennege Jummal taiwan. Innemise silma kül
„ei olle sedda nännu. Kui sinna päiwal üllespole kaet, ja
„taiwas selge om, sis näet sinna päiwliko sääl küllen paist-

„wat, ent kui päiw om lojale lännu sis tullewa ku ja taiwa
„tähhe wälja, sest et neide walgus päiwa ajal kinnikatte u
„olli se suremba walgussega, mes päiwliko man on. Ja
„kik ne taiwa tähhekese, se ku ja päiwlik, ne omma essi
„ma ilma ni kui meieke ma-ilm, kon nüüd perhilla minna
„ja sinna ja mu innemisse ja lojusse pääl ellame, ja om
„arwata et eggaütte, ka se kige tillemba taiwa tähhekese
„pääl Jummala lojusse ellawa, ja Jsandat tundwa ja tun-
„nawa, ni kui kirjan temma ütlep: minnul om weel muid
„lambid, kea ei olle mitte sest laudast.“

Sis olli ka wäike Jaan essa takkast wälja tusnu, ja
su olli tal õige ommule jänu, nisuggutsid asju kuulden, ja
kui sis üttelti, et eggaüts wäikene taiwatäht piddi ka üts essi
suur ma-ilm ollema, sis nakkas temma sure hälega töisitama,
et: „sesuggutse tühja tullekirrekese pale ei mahhu iks õige
„kärblone ke ellama, wai to weel ma-ilmas kõlbap!“ —

Ent reisja kosse:

„Kui kurre pilwe kottal lendawa, sis ei olle nemma
„kihhulase suru nätta, kost nemma sis kurusse suru sawa,
„kui nemmä nurme pääl kändwa?“

Jaan: Nemma olliwa korgen.

Reisja: Ke, armas lats, kurg lendap korgen, ent
temma lendap weel al pilwe. Ent kos to ma om, kon päiw
ja taiwa tähhe weel saiswa! Kige korgemba wihma pilwe
mannu arwatas werssta kolm maad. Ku om ülle pilwi kige
lähhämban, ent temma om jo meie mant arwata pale 50
tuhhand pennikoormat maad. Kohhes sis weel päiw jääb!
Tedda arwatas weel neija saa wõrra korgemban ollewat kui
kuud, ja olles sis, pennikoorma pärra üttelda, pale 20 mil-
lioni ehk mustuhhanda pennikoormat meie mant temma
mannu. — Mes sa sis arwat, kos to sis kül suur es wois
olla, et tedda weel meie mannu ärr nättes. Ja taiwa-
tähhe omma ennambaste kik paljo korgemban, kui se päiwa-
kenne weel om, et ka ne kige targemba taiwa-tähhe tundja
ennamb ei sa ärraarwata, ei ka ärranimmitada kui paljo
maod nemma siist peas ollema. — Kas sis nemma ommete
meie ma-ilma suru es peas ollema, kui neid se pärrato ma
takkast meie mannu ärranättas!

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1837, lk. 13